mahha tulla, siis kui sedda koggoniste tarwis ei olle!" —

Wälgo lómine paistis ja pikkse mürristamist kuuldi, — mehhe parrem käsi, mis ta olli wandudes taewa pole tóstnud, — óllani alwatud! — Keik mu kehha úsna terwe, kui enne! —

Jummal tahtis temma hinge peästa, agga ihhule hea mállestuse märgi anda ellowaiaks.

Sinna ei pea Jummala nimme jures mitte wanduma, waid pead ónnistama, tännama ning kiitma.

5.

Pühha Jummala ees on se úks hirmus pat, kui innimene kawwaluse pärrast teistwisi rágib, ja jálle teistwisi mótleb, et ta sellega tahhab omma liggimest petta ning kahjo sisse sada.

Úks laewa síllem teggi se peále kindla wande waenlaste wáega, et ta útles: „Játtem núúd keik sóa seisma, teie ei sa ommeti minno sure wáe wasto sóddidud. Andke heaga keik omma laewad meie kátte wálja, ja minna lubban pool ossa teile jálle taggasi anda úhhe páwa pärrast, agga teine pool ossa siis meile soapalgaks!" —

Teine rahwas lubbas, et se wóis nenda sündida, et agga se hirmus werre wallamine ning innimeste tapmine piddi kord otsa lóppema ja jálle rahhoaeg tullema, — andsid heaga keik omma laewad wálja.

Kawwal peálik laskis ósse, kui teised mehhed ommas leris rahholikkult puhkasid pärrast omma ránga páwade waewa, — mitto sadda meest keik teiste meeste laewad nenda poleks sagida ja kirwestega peneks lúa, et agga kaks suurt paljast puhunnikut järrele jáid.

Teisel hommikul laskis woórad mehhed jure kutsuda ja útles: „Noh, wórke núúd, kumba hunnikut teie tahhate, kas parremat

Eesti-ma rahwa Kalender 1858, lk. 24